

MANIFEST 11 DE SETEMBRE 2013

LA VICTÒRIA D'AVUI ÉS FRUIT DEL COMBAT DE SEMPRE!

La victòria d'avui és fruit del combat de tres-cents anys contra la corrupció, contra l'espoli fiscal contra el trencament de Catalunya. La victòria és a favor de la llibertat, la veritat i la democràcia; és a dir, a favor de la nostra més genuïna i insubornable catalanitat.

Perquè la corrupció, si bé ja es coneixia, va ser després de 1714 que es va escampar com no s'havia vist mai i s'ha mantingut des d'aleshores impulsada pel poder. És per aquest motiu que denunciem que la nostra subjecció nacional es basa en un sistema polític que promou la corrupció i que aquesta l'ajuda en el seu objectiu. Es retroactiven!

No hi ha res més clar a l'hora de parlar de l'espoli fiscal que el poema de Vicent Torrent, titulat Lladres! que va popularitzar el grup musical valencià El Tall. Els dos primers versos diuen:

“Lladres que entreu per Almansa, no sou lladres de saqueig, que ens poseu la cova en casa i des d'ella governeu/ Governeu de lladronici i rapinyeu governant, sou fartons de vida llarga que mai voleu acabar/” ... el poema continua.

En poques paraules aquesta i no d'altra ha estat la forma de governar que propicia sempre Espanya sobre Catalunya per sotmetre-la i beneficiar-se del seu esforç: La corrupció com a forma de control de la societat i l'espoli com a font de recursos per a la metròpoli.

A favor del trencament de Catalunya fa poc s'ha manifestat un conegut expresident del govern espanyol que ens volia atemorir amb una nova arma, que com veurem, ni és nova ni és original. Únicament va explicitar el que han fet sempre.

El primer trencament va ser territorial i el va promoure el Tractat del Pirineu de 1659, que va separar el vint per cent del Territori i la segona ciutat més poblada de Catalunya que aleshores era Perpinyà. Les darreres Corts Catalanes de 1705, no en van fer cas d'aquest Tractat i delimitaven Catalunya al Nord per Salses i a ponent pel Cinca. L'altre intent de trencament és l'intern.

A finals del segle XIX i començament del XX el ministeri de l'interior espanyol, va enviar a Barcelona un agent anomenat Lerroux, amb l'objectiu clar d'enfrontar els interessos de les classes populars amb els de les benestants. La seva finalitat no era en cap cas la de resoldre les situacions injustes que existien, sinó provocar el trencament irreconciliable de la societat catalana. Més endavant, en el transcurs de la guerra de 1936 al 1939 van aparèixer els quintacolumnistes, semblant el sabotatge, la discòrdia i aixamplant els antagonismes fins a posicions extremes.

No sabem quina serà la versió actualitzada d'aquests dos episodis històrics, però ens cal estar vigilants perquè l'estratègia de l'engany és molt més sofisticada.

Avui sense ignorar aquests fets, des de la més genuïna i insubornable catalanitat, ha sorgit una nova realitat. La societat catalana de forma transversal i majoritària s'ha adonat que no disposa de prou llibertat per a resoldre els problemes concrets que se li generen. La qüestió nacional pren una gran preeminència i la consecució d'un Estat propi es veu com una condició necessària ineludible.

Després de tres-cents anys d'haver-nos-les amb l'enemic declarat que ens combat amb la corrupció i l'espoli i amb els seuaços camuflats, ja fossin lerrouxistes, ja quintacolumnistes, el crit és: Catalunya nou estat d'Europa! I hem trobat el camí per arribar-hi!

En lletres grans i clares ens assenyala el seu nom: Via Catalana Cap a la Independència. Els seus indicadors ens informen que la circulació és fluida, la conducció tranquil·la i ens suggereixen amicalment: convé que conduïu vigilants, però sisplau somrigueu que ja sou a tocar de casa.

Jordi Miravet
President del Memorial 1714

Cardona i Barcelona, 11 de setembre de 2013